

[Schovelin.]

stød der ogsaa i Slutningen af Lovforslaget § 5, at for saa vidt der kom Underskud paa Likvidations-Afdelingen, skulde det skrives af paa Reservefonden. Dette er strøget, efter min Førmening til stor Styrkelse for Forslaget, og derved er det egentlig noget rudimentært, om jeg saa maa sige, at de 34 Millioner staaer ud fra et Hensyn til Tomandsudvalgets Tabsopgørelse. Thi hvordan det end gaar: kommer der Tab udover de 136 Mill. Kr., vil det være paa Engagements, der ligger i Likvidationsafdelingen, og Staten vil komme til at bære dem, saaledes som § 5 er affattet. Og derved har netop de 34 Millioner i Reservefonden faaet fuldgod Betydning for den arbejdende Bank, deres fulgode Betydning, og jeg hilser denne Bestemmelse med Glæde. Jeg skal til allersidst vende tilbage til det Spørgsmaal, som den højtærede Handelsminister selv var inde paa, nemlig Formuleringen af Bestemmelsen i § 2, sidste Stykke, om Reservefondens Dannelse.

Overfor den megen Lyst til at spaa ilde vil jeg gerne pege paa den Levedygtighed, denne Bank allerede noksom har vist; jeg paastaar, at Bankhistorien ikke kender noget Eksempel paa en Bank, som Aar ud, Aar ind har kunnet fungere med et Hul, et Tab paa 130 Mill. Kr., saaledes at den altsaa ikke alene ikke har haft nogen Egenkapital, men har maattet laane alle de Midler, den skulde udlaane videre. Og det samtidig med alt det Postyr, der har staaet om Banken: man har stadig talt om den som et gabende Saar, som Kræftbylden, eller hvordan det nu lød. Men til Trods for alle de Indgreb og al den Halløj, der har været omkring Banken, har den dog kunnet vakle videre selv med denne store 130 Mill. Kr.'s Byrde paa sin Nakke. Og naar den ærede Ordfører for Venstre kom ind paa, at det var nødvendigt at genrejse *Tilliden* overfor *Udlandet*, vil jeg gerne have Lov til at sige, at dette er ikke en Gang nødvendigt, thi Udlandet siger netop om Landmandsbanken: Det er en fortræffelig Bank, den har altid opfyldt sine Forpligtelser overfor os i Udlandet, det er en kulant Bank, som vi gerne vil have med at gøre. Man sagde en Gang: Hvad er det, man kender udenfor Danmark, i den fjerne Verden, i den oversøiske Verden? Det er H. C. Andersens Eventyr, Thorvaldsens Billedhuggerværker og — Landmandsbanken! Det er i og for sig ogsaa rigtigt, og derfor er Likvidationstilhængernes Tanke, at denne Bank skal

man bare slaa ihjel, saa dukker der nok en Bank op ved Lejlighed, netop saa fortryllende umulig! At tænke sig, at en ny Bank, som ikke staaer i nogen Forbindelse med Landmandsbanken, ikke kan betegnes som en Fortsættelse af den, men som maaske maa begynde helt forfra — at den skal nyskabe dette i hele Verden indarbejdede Apparat, som Landmandsbanken har!

Og hvad Spørgsmaalet om Tillid angaar, siger jeg — jeg kunde fristes til at sige paradoksalt —: Hvad skal en Bank med Tillid? Den skal i alt Fald ikke have Tillid hos dem, der kommer og søger Kredit, for de, der kommer for at laane Penge, skal nok have Tillid. Saa er der altsaa Spørgsmaalet om Indskyderne, og her vil jeg gerne pege paa, at der er kun en eneste Maade at skabe Tillid paa, det er ved at gøre Banken stærk, saa stærk, at den opviser gode Regnskabsresultater, og at, naar Skæringspunktet kommer, naar Vandene deles og Banken og Staten forlader hinanden, den saa staaer med en stor Egenkapital. Derfor vil jeg meget gerne henstille til den højtærede Handelsminister i Anledning af, at der i § 2 staaer, at 136 Millioner — altsaa Tabsbeløbet — efter Ministerens Bestemmelse stilles til Raadighed efter Bankens Behov, kontant eller i Statsgældsbeviser, *at der ingen Karrighed vises i saa Henseende*; thi Bankens Skæbne vil netop afhænge af, at der ingen Karrighed vises. Man kan derfor ikke sige noget mere forkert end det, som „Berlingske Tidende“ skrev om denne Sag den 28. Marts: at man „anerkender det Forsøg, der er gjort paa at begrænse den Pengesaafyldning af Banken, som stadig har været sommes Løsen“. Thi det er den „Pengeaafyldning“, der her tales om, netop denne, som skal genskabe Positionen og genrejse Stillingen. Det er en ny „för tilfallet“ opfundne Doktrin, at en Bank kan faa for mange Penge, for stor en Kapital. En Bank, der har en Ledelse, som virkelig staaer paa international Højde, vil for Tiden kunne anbringe saa at sige ubegrænsede Beløb rundt om i Verden, i Tyskland endog til en klækkelig Rente, i England maaske endda til 4 $\frac{1}{2}$ pCt.; der vil overalt være fuldkommen sikre Anvendelser, og der vil altsaa derigennem kunne erhverves et fuldkommen sikkert Udbytte.

Saa siger man: Ja, men det er jo en *Statsbank*, man har lavet! Og netop i denne Artikel i „Berlingske Tidende“ skildres det, hvorledes man nu altsaa „er havnet i — Statsbanken“. Man kan vel